

kan, for at se at faa dem ud af Fængslet og forhindre, at noget lignende kan gentage sig.

Der er ganske vist enkelte, som, efter hvad der høres, ikke have denne Mening. Først og fremmest Chefen for Husarregimentet, der ikke synes at have megen Medfølelse med sit Mandskab, og som synes at være en Type paa en stokreaktionær Militær. Hans Udtalelse nogle Dage efter Begivenheden tyder i hvert Fald derpaa. Han kaldte nemlig Mandskabet sammen og holdt en Tale til det, hvori han sagde, at nu vilde disse 3 unge Mennesker komme i Forbedringshuset, han skulde ikke gøre det ringeste for at søge deres Dom formildet; naar de kom i Forbedringshuset, var deres Fremtid ødelagt, og det var, hvad han kunde ønske — saadan omtrent var Meningen, om det end ikke ganske var Ordene. Det synes at være en rar Herre, der saaledes kunde ønske 3 unge Mænds Fremtid fuldstændig ødelagt for en saadan Ubetydeligheds Skyld. Man har jo nemlig ødelagt deres Fremtid, i hvert Fald bragt sort Fortvivlelse over deres Familier. Og er det saa egentlig disse 3, der ere de mest skyldige? Er det ikke Militærvæsenet, der i sig selv er demoraliserende, der i sig selv, som det praktiseres af enkelte Befalingsmænd, paa hvilke Regimentschefen synes at være en talende Type, er Skyld i, at disse Folk have forgrebet sig paa deres overordnede? Skyldes det ikke den Omstændighed, at Tonen paa Husarkasernen er saa daarlig, om den end ikke er saa slem som i sin Tid, vistnok i 1879, da det ærede Medlem for Ribe (Busk) havde Husarregimentet fremme til Behandling her i Salen, den Gang, man i Mandskabets Fritid spændte Soldaterne for en Harve, som de saa maatte trække omkring i Ridehuset for at harve Bunden op. Men Chefens Udtalelser tyde paa, at Kammertonen endnu er saadan, at man gjorde vel i fra Regeringens og Rigsdagens Side at søge den forandret. Jeg kan derfor ikke saa meget lægge Skylden paa disse 3 unge Mennesker selv som paa de overordnede, der ved Brutalitet i Tiltale og paa anden Maade bevirke, at Mandskabet irriteres op til at begaa saadanne Forseelser. Det er ikke alene Sergent Jacobsen, der har været raa, hans Chef har ogsaa

været det, og blandt de øvrige højere Befalingsmænd kan man, som sagt, finde en Tone, der nok skal irritere og demoralisere Folkene. Den paagældende Eskadronchef, Ritmester Esmann, kom op paa Stuen Dagen efter den paagældende Scene og skældte den ældste Del af Mandskabet ud med Udtryk som Sjovere og Bisser, den yngste Afdeling fortalte han, at de vare Bøllefrø alle sammen. Det forekommer mig, at naar Kammertonen fra oven er saa raa, som den her synes, er det ikke underligt, at det menige Mandskab forraaes, og at der sker Ekscesser af den omtalte Art.

Og Sergent Jacobsen har trolig fulgt de Anvisninger, der ere givne fra oven. Han har vidst, at der ikke vilde blive gjort ham noget fra den Side. Hans hele Optræden har derfor været præget af Raahed og Brutalitet. De mest skyldige ere da efter min Mening ikke de 3 dømte, men disse Befalingsmænd, der ikke sørge for at indføre en saadan Tone ved Regimentet, at man ikke udsætter sig for noget saadant. Jeg ved ganske vist, at de dømte i deres militære Liv ikke have været rene Engle, jeg ved ogsaa, at 2 af dem have faaet ikke saa faa Straffe i Tjenestetiden, den ene har ikke været straffet saa overvældende meget, men de Straffe, de have faaet, have ikke været for Handlinger, der kunne nedsætte dem i civile Menneskers Øjne. Det er Handlinger, som, hvis de vare begaaede i det civile Liv, højst rimelig kun havde indbragt dem nogle smaa Bøder, og i deres civile Liv have de, efter hvad deres Familier højt og helligt have erklæret, aldrig været tiltalte eller straffede. Nu sidde disse 3 i Forbedringshuset, ene og alene fordi vi have en militær Straffelov med unaturlig høje Straffe og en militær Retsordning, der stiller den tiltalte aldeles retløs og forsvarsløs. Hvordan de menige ere retløse og fuldstændig i den Mands Vold, Auditørens, der i sin Person forener Anklageren, den, der optager Forhøret, og den faktiske Dommer, hvordan det fuldstændig afhænger af denne Mands større eller mindre Humanitet, om Straffen skal blive mildere eller strengere, skal jeg søge at vise ved at fremdrage et Par Eksempler.

I Begyndelsen af Juni 1899 var der 19